

въ свое торбенце да вади хлѣбецъ, лучецъ, солчица и пиперецъ. Тукъ щѣха да обѣдватъ, защото скоро пакъ ще продължатъ уроцитѣ. Учителитѣ отвѣтше зорко бдѣха върху онова, което ставаше на двора. Тогавашнитѣ понятия за поведение не бѣха тъй широки като сегашнитѣ. Не можеше да се търпи ученикъ, който предпочиташе игритѣ предъ уроцитѣ. Никой не можеше да мине край учителъ, безъ да му трепне сърцето. Да извърши нѣкой слободия предъ учителъ или да възрази, — това се смѣташе за смъртенъ грѣхъ. Дисциплината въ нѣкогашнитѣ пруски казарми презъ времето на Фридрихъ велики сравнително нищо не е била.

Срѣдъ двора бѣше и дванадесетгодишния вуйнинъ синъ Лазаръ, познатъ на всички като голѣмъ немирникъ. Той бързо — бързо изѣде всичко, що имаше въ торбичката си. Втрени широкоотворени лакоми очи въ ржцетѣ на единъ свой връстникъ. Изглеждаше, че не бѣ се нахранилъ. Още сутринтѣ бѣше изялъ частъ отъ своя обѣдъ.

— Любене, — почна Лазаръ: — дай ми малко отъ твоя хлѣбъ.

— И на мене нѣма да стигне. Цѣлъ самунъ да има сега, изядвамъ го — тъй много съмъ изгладнѣлъ.

— Ще дадешъ!

— Не!

— Ще дадешъ, ти думамъ!

— Нѣма да дамъ!

Дветѣ деца като две петлета застанаха едно срещу друго, малко на една страна понадигнати и наострени. Съ ястребови очи за мигъ се изгледаха. И на! Лазаръ ловко грабна хлѣба отъ Любеновитѣ ржце. Но Любенъ съвсемъ не бѣше съ миролюбиви склонности. Нахвърли се върху Лазаря. Сборичкаха се. Хлѣба взе да минава отъ ржце въ ржце. Скоро всички деца се набраха, наредиха се въ колело и зяпнаха. Тая борба бѣше най-интересното нѣщо сега въ двора. Падна хлѣба отъ Любеновитѣ ржце, а Лазаръ отъ ядъ, че не можа да го сграбчи, стѣпка го, та ни неговъ, ни Любеновъ.